

Prof. dr. sc. ŽELJKA REINER-BANOVAC (30. 8. 1924. – 12. 5. 2004.)

U svibnju 2004. umrla je prof. dr. sc. Željka Reiner-Banovac, redoviti profesor pedijatrije u miru. Prof. dr. sc. Željka Reiner-Banovac rođena je u Krku na otoku Krku. Diplomirala je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1949. Specijalizaciju iz pedijatrije obavila je u bolnici »Sestara milosrdnica«. Specijalistički ispit položila je 1955. godine. Od tada do umirovljenja radila je u Klinici za pedijatriju Kliničke bolnice »Sestara milosrdnica«.

Bila je odličan student i demonstrator iz predmeta Anatomija i Bakteriologija. Dvije godine nakon završene specijalizacije postaje voditelj dojenačkog odjela. Od 1964. godine voditelj je Odsjeka za respiratorno-alergijske bolesti, a od 1974. je voditelj Odjela za respiratorno-alergijske bolesti i endokrinologiju. Tu važnu funkciju obavljala je do odlaska u mirovinu 1991. godine. Sveučilišnu karijeru započela je 1964. god. u dodiplomskoj nastavi na Medicinskom fakultetu, a od 1971. i na Stomatološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Od 1979. sudjeluje i u poslijediplomskoj nastavi iz alergologije i kliničke imunologije na Medicinskom fakultetu. Habilitirala se i stekla naslov naslovnog docenta 1975. god. God. 1976. obranila je doktorsku disertaciju pod naslovom »Doprinos etiopatogenezi nerazjašnjenog kongenitalnog laringalnog stridora dojenačke dobi«. Od 1984. do umirovljenja 1991. redoviti je profesor i predstojnik Katedre za pedijatriju na Stomatološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Njen znanstveni i stručni opus su impresivni. Bila je suosnivač i prvi voditelj Znanstvene jedinice Kliničke bolnice »Sestre milosrdnice« 1982. Objavila je sama ili kao koautor 296 stručnih i znanstvenih radova u domaćim i uglednim međunarodnim časopisima. Napisala je 9 poglavlja u stručnim knjigama i udžbenicima iz pedijatrije. Bila je mentor pri izradi više doktorskih disertacija i magisterija. Bila je voditelj i glavni istraživač u 3 znanstvena istraživačka projekta. Od 1985. bavila se problemom pasivnog pušenja i njegovim djelovanjem na djecu. Na taj je problem upozorila odlično organiziranim simpozijem. Sudjelovala je kao predavač na mnogobrojnim domaćim i inozemnim kongresima i simpozijima. Bila je suradnik Medicinske enciklopedije. Bila je duboko povezana s Proljetnom pedijatrijskom školom čiji je predavač bila neprekidno od njezina početka 1983. god. i dje je održala svoje zadnje predavanje nekoliko dana prije iznenadnog nastupa zlokožne bolesti.

I u društvenom radu bila je vrlo aktivna. Bila je počasni član Hrvatskoga liječničkog zbora. Bila je dugogodišnji tajnik Pedijatrijske sekcije Hrvatske i njezine Zagrebačke podružnice. Bila je član Pulmološkog društva, Društva za kliničku imunologiju, Društva za alergologiju i zdravstvenu ekologiju, EACI. Bila je član Medicinske akademije Hrvatske i član Senata Akademije. Dobitnik je mnogih diploma HLZ-a, Predsjedništva Udruženja pedijatara Jugoslavije i priznanja »Ladislav Rakovac«. God. 1980. odlikovana je Ordenom rada sa zlatnim vijencem.

Profesorica dr. Željka Reiner bila je odličan stručnjak, nadarena liječnica, vrijedan znanstveni radnik, liječnik izuzetne intuicije, originalnosti i kritičnosti. Strastveno je voljela medicinu i pedijatriju. Pedijatrija je za nju bila poziv i poticaj. Njezin rad je bio pošten, častan i profesionalan. Bila je izvrstan predavač i generacijama pedijatara ostat će u sjećanju kao liječnica i učiteljica koja je nesebično poklanjala svoje bogato znanje i iskustvo. Bila je jedan od najpoznatijih i najboljih dječjih pulmologa. Njezini znanstveni i stručni radovi s područja astme, imunologije respiratornih bolesti i radovi o štetnosti pasivnog pušenja poznati su i cijenjeni i u nas i u inozemstvu.

Bila je veliki humanist. Cijeli je svoj život poklonila bolesnom djetetu, tragajući, otkrivajući i objašnjavajući zagonetne hirove prirode. Ona je voljela djecu, razumljela je dječju dušu. Bolesno dijete nije za nju bilo predmet niti neki interesantni rijetki slučaj. Njezin životni *credo* bio je: istinska želja pomoći bolesnom djetetu i načiniti sve, baš sve za dijete koje pati. Svojim radom obogatila je našu pedijatriju. Sudjelovala je u razvoju naše pedijatrije. Ostat će nezaboravna i nezaobilazna u našoj pedijatriji. Bila je izuzetno hrabar i uporan borac za prava pedijatara u primarnoj zaštiti. Zalagala se i za očuvanje biološkog potencijala našeg naroda i za ljepši život naše djece.

Prof. Reiner bila je jednostavna, skromna, puna vebdrine, topline i smijeha. Znala je maštati. Bila je nenadmašen i briljantan poznavalac ljudskih odnosa, profinjeni promatrač zbivanja oko sebe. Imala je zadržljivaču memoriju. Bila je izvanredni pripovjedač. Bila je i pjesnik. Njezine prigodne pjesme pune duhovitosti, iskričavosti i vebdrine ostale su nezaboravne.

Bila je divna majka i baka. Voljela je svog sina dubokom, tihom ljubavlju odgojivši ga u vjeri i ljubavi prema čovjeku, obitelji i domovini.

Odlaskom naše drage Željke izgubili smo kolegu, prijatelja, učitelja, a naša pedijatrija ostala je siromašnija za jednog velikog stručnjaka i vizionara. A mi svi smo izgubili jednu neponovljivu ličnost.

Prof. dr. sc. Vlado Oberiter

Prof. dr. sc. SLAVKO PEROVIĆ (17. 2. 1921.– 16. 1. 2007.)

Došavši ujutro na posao 17. siječnja 2007., saznali smo tužnu vijest da je dan prije, navečer prestalo kucati srce našega dragog »starog šefa«. Iako je imao 86 godina, nismo to očekivali. Iznimno dug i plodan životni i radni vijek ugasio se iznenada, gotovo u pokretu.

Prof. dr. sc. Slavko Perović rođen je 17. veljače 1921. g. u Preku od oca Krste Perovića, zadarskog Arbanasa, učitelja i poslije školskog nadzornika i majke Jozice, rođene Dražić, prve školovane Kaljke koja je završila učiteljsku školu u Dubrovniku.

Pučku je školu pohađao u rodnom Preku, a gimnaziju u Zagrebu. Studij medicine koji je počeo u predvečerje II. svjetskog rata bio je prekidanim mobilizacijom u domobranstvo te antifašističkim i antiiredentističkim angažmanom, zbog kojega je dopao ustaškog zatvora.

Medicinski fakultet u Zagrebu završava 1947. Nakon staža kratko vrijeme radi kao liječnik opće prakse u Komiži. Vraća se u Zagreb i postaje asistent Klinike za dječje bolesti Medicinskog fakulteta. Aktivno se uključuje u kampanju cijepljenja protiv tuberkuloze po cijeloj Hrvatskoj. Uz stručni počinje i sa znanstvenim i nastavničkim radom te objavljuje i prve znanstvene radove. Nakon položenog specijalističkog ispita, a na poziv tadašnje lokalne uprave dolazi u Zadar 1953. Iste

godine šef Dječjeg odjela zadarske bolnice dr. Luka Bezić umire. Dr. Perović dolazi na njegovo mjesto. To je doba kad Zadar još liječi ratne rane koje sporo zacjeljuju. Grad je naime nakon višestrukih, mahnitih bombardiranja devastiran, deficitiran u svim kadrovima, bez temeljne logistike koja krasi civilizaciju (pitka voda, odvodnja). Umjesto svjetala velegrada i relativno lagodne i pravocrtno sveučilišne karijere nude se samo pregalački napor i odricanja. Pun mladenačkog entuzijazma, organizira zdravstvenu zaštitu djece u sjevernoj Dalmaciji, razvija dječji dispanzer i obnavlja dječji odjel. Kakve su uistinu bile prilike u dječjoj populaciji Zadarske županije i u bolnici najbolje kaže on sam: »Sobe su bile zapuštene, drveni podovi škripavi i puni rupa, a ne mogu zaboraviti ni štakore kojih se nikako nismo mogli riješiti. Možete zamisliti sliku djeteta koje noću leži u krevetiću, a ispod njega se šuljaju i njuškaju štakori! Ni majkama, koje su donosile djecu u svako doba dana i noći nije bilo lako oko srca kad bi ugledale takvu scenu! Nedostatak prostora najbolje može ilustrirati podatak da je u jednoj maloj trokutastoj sobi, koja po svojoj kvadraturi nije bila veća od 2,5×2 m bila smještena šefova soba, administracija, laboratorij i ležaj za najtežeg bolesnika. Događalo se da je na jednom krevetiću ležalo i po troje bolesne djece, nerijetko primajući infuziju, koja je tada i uvedena u Zadru, pa su se stalci za infuzije doimali poput šume jarbola u nekoj pretrpanoj marini. Tada sam bio jedini pedijatar i rad mi je bio strahovito naporan. Nije bilo noći da nisam bio pozivan i po dva puta, usprkos tomu što smo se mi šefovi službi mijenjali u bolničkim dežurstvima. Bio sam kronično neispavan, jednom mi se dogodilo da sam zaspao vozeći bicikl. Probudio sam se kada sam, srećom, ne baš jako, udario u ogradni zid. Ipak polako se kretalo naprijed. Izvršili smo tada prvu lumbalnu punkciju, počeli davati infuzije i to je bio početak napretka, korak prema suvremenoj terapiji i tretmanu malih pacijenata.

Radio sam dakako i izvan bolnice i, malo-pomalo, smrtnost djece počela je opadati. Međutim, još uvijek su djeca umirala u velikom broju na putu do bolnice ili kad su već bila nadomak bolnice. Pogotovo su Ravni kotari i područje Bukovice, gdje je nepismenost i neukost pučanstva, poglavito žena, bila ogromna, prednjačili u dječjoj patologiji. Smrtnost dojenčadi i male djece, u to prvo vrijeme moga boravka u Zadru, bila je strahovito visoka. Uza sav posao uveo sam svakodnevne posjete novorođenčadi, bez obzira na poziv, što prije nigdje nije bilo prakticirano, osim u Zagrebu. Kako bismo smanjili visoki postotak smrtnosti novorođene djece, utemeljili smo i perinatologiju; medicinsku disciplinu koja se, u međusobnoj suradnji liječnika u rodilištu i pedijatara, bavi zdravstvenom skrbi i njegom novorođenčadi. Perinatološku ekipu oformili smo 1954., a godinu dana kasnije objavili smo već i prve znanstvene radove iz tog područja. S ponosom mogu reći da smo nakon Zagreba, ginekološko-porodiljske bolnice u Petrovoj, prije Splita, Rijeke i Osijeka, i drugih zagrebačkih bolnica, među prvima imali formiranu perinatologiju. Polako su se počeli javljati prvi specijalizanti i tada je već bilo lakše.

Tijekom godina razvijaju se u Službi za zdravstvenu zaštitu djece i prvi supspecijalistički odsjeci, najprije za dječju kardiologiju, a onda i za ostala područja, tako da Služba ima sve organizacijske elemente, kao što imaju i klinike.

U tako stvorenim uvjetima dr. Slavko Perović mogao je nastaviti sa svojim stručnim i znanstvenim uzdizanjem: g. 1965. postiže doktorat znanosti, 1966. postaje primarius te naslovni docent Sveučilišta u Rijeci. G. 1971. postaje redoviti član novoosnovane Akademije zborni liječnika Hrvatske; u dva mandata bio je član njezina predsjedništva te član njezine komisije za stručno uzdizanje. G. 1974. postaje naslovni profesor Sveučilišta u Rijeci, 1977. g. supspecijalist iz gastroenterolo-

gije, hepatologije i nutriciologije. G. 1986. postaje redoviti profesor Sveučilišta u Zagrebu te znanstveni savjetnik, a 1993. g. član Senata Akademije Hrvatskoga liječničkog zbora.

Dr. Slavko Perović je dugogodišnji član organizacijskog odbora i redoviti predavač na Hrvatskoj proljetnoj pedijatrijskoj školi u Splitu.

Usavršavao se u pedijatrijskim klinikama u Londonu, Hamburgu, Trstu, Beču i Varšavi.

Organizator je ili sudionik u organizaciji brojnih kongresa i seminara, okruglih stolova, a često nastupa kao referent na kongresima pedijatara.

Posebno priznanje dr. Slavku Peroviću njegov je izbor za predsjedavajućeg sjednice na Svjetskom kongresu pedijatara u Beču 1971. g.

Posvetio je velik dio svoga rada i vremena odgoju liječničkih kadrova i rješavanju patologije, pogotovo ovoga kraja, te je tako uočio važnost stručnih liječničkih udruženja, pa tako i Zbora liječnika Hrvatske. Deset godina bio je predsjednik zadarske podružnice ZLH. U to vrijeme zadarska je podružnica proglašena najboljom u Hrvatskoj. Stoga mu je dodijeljena čast da u dva navrata bude član, a onda i potpredsjednik Glavnog odbora ZLH u Zagrebu. Tada je zadarska podružnica, kao jedina u Hrvatskoj, osim Zagreba ušla i u vlastite prostorije. U podružnici je tijekom 10 godina njegova predsjedavanja održano oko 500 referata. Dr. Slavko Perović osnovao je ogranak pedijatrijske sekcije ZLH u Zadru. Jedan je od suosnivatelja i aktivnih sudionika tradicionalnih sastanaka pedijatara Dalmacije.

Bio je član upravnih tijela Hrvatskoga pedijatrijskog društva. Republički komitet za zdravstvenu i socijalnu zaštitu 1981. g. imenovao ga je stručnjakom za stručni nadzor u Republici Hrvatskoj.

Dr. Slavko Perović veliki dio svojeg rada posvetio je odgoju medicinskih sestara, kao važnoj komponenti uspješnosti ukupnoga medicinskog rada. Sudjelovanje u odgoju medicinskih sestara počeo je u Klinici Rebro, a nakon dolaska u Zadar postao je i prvi nastavnik u novoosnovanoj Primaljskoj školi u Zadru, kasnije radi i u Medicinskoj školi. Na velikom broju sastanaka medicinskih sestara i primalja diljem Hrvatske održavao je predavanja, a napisao je i veći broj članaka, kao i poglavlja u udžbeniku za više medicinske sestre.

Jedan je od utemeljitelja zadarskoga medicinskog časopisa »Medica Jadertina« te njegov dugogodišnji glavni urednik. Za taj časopis napisao je najveći broj priloga. Bio je član uredničkog odbora »Liječničkog vjesnika« i »Paediatricae Croaticae«. Napisao je više od 190 stručnih i znanstvenih radova objavljenih u zemlji i inozemstvu, različita poglavlja za udžbenike pedijatrije, recenzije za različite knjige, a bio je urednik i pisac 9 knjiga od kojih vrijedi izdvojiti »Ugroženo novorođenče«, »Dojenje«, »Akutni dijarealni sindrom«. Godine 2000. tiskana mu je za nas iznimno vrijedna knjiga »Prehrana ribom u zdravlju i bolesti«. U njoj je izrazio zabrinutost što Hrvatska, premda na obalama Mediterana, po prosječnoj potrošnji ribe spada među posljednje zemlje u svijetu. Nije se mogao pomiriti s tim da mi, kao pomorska zemlja, zanemarujemo svoju tradicionalnu mediteransku prehranu, dokazano najzdraviju na svijetu, a prihvaćamo pogubni »fast food« koji naše krajeve preplavljuje poput najstrašnije epidemijske pošasti. U dnevnom i tjednom tisku objavio je brojne osvrtne korisne za zdravstveni odgoj pučanstva. Vodio je tečajeve o problematici zdravlja i prehrani djece.

Jedan je od osnivača i član upravnih tijela Znanstvene jedinice u Zadru. Za svoj rad dobio je brojna priznanja i nagrade od kojih su ovdje navedene neke od najvažnijih: g. 1950. pohvala Dekanata Medicinskog fakulteta u Zagrebu, za rad u Klinici za dječje bolesti, g. 1967. nagrada grada Zadra, 1968. nagrada grada Zadra Službi pedijatrije kojoj je tada bio voditelj, 1971. nagrada Akademije medicinskih znanosti Hrvatske »Dr. Pavao Čulumović« za unaprjeđenje medicinske znanosti, 1974. diploma Zbora liječnika Hrvatske, 1983. diploma Pedijatrijske sekcije ZLH, 1985. počasno članstvo u ZLH, 1987. diploma UNICEF-a, 1999. nagrada Hrvatskoga liječničkog zbora »Dr. Ladislav Rakovac«, za rad u ovoj organizaciji, 2000. g. nagrada grada Zadra za životno djelo. Dodijeljene su mu diplome i nagrade Crvenog križa, Dragovoljnih davatelja krvi, za više od 40 dragovoljnih davanja, diplome sportskih organizacija za zdravstveni rad u njima, jer je bio sportski liječnik nogometnih i košarkaških ekipa. Dva puta je bio biran za člana Odjela za urbanizam i graditeljstvo Općine Zadar. Predavao je u Matici hrvatskoj, Narodnom sveučilištu, po mjesnim zajednicama (Zadar, Preko, Kali, Obrovac, Benkovac).

Izabran je za prvog predsjednika »Matice Zadran« 1993. g. Dugo godina obnašao je tu dužnost postavši na kraju njezin doživotni počasni predsjednik.

G. 1986. otišao je u mirovinu, ali svoju aktivnost nije smanjio, već istim intenzitetom nastavlja radom u zdravstvu (znanstveni rad, publicistička djelatnost, nastava, rad u Hrvatskome liječničkom zboru).

Povijest medicine također je njegova velika ljubav, ali posvećuje joj se poglavito u svojim umirovljeničkim danima. Objavio je nekoliko zapaženih radova iz tog područja, među inima studiju o zdravstvu na otoku Ugljanu, rad o istaknutome prekom liječniku Ivi Marčeliću te o prvom opstetričaru i perinatologu u povijesti Soranu iz Efeza.

G. 1999. zajedno sa šibenskim neuropsihijatrom dr. Stjepanom Sirovicom uredio je i bio koautorom »Zbornika radova o životu i djelu dr. Bože Perićića«, najuglednijega dalmatinskog liječnika na prijelomu 19. u 20. stoljeće.

Aktivni je društveni djelatnik. Daje potporu, dolazeći već legendarnim biciklom, raznim tribinama, otvaranjima izložbi, koncertima, večerima poezije, kazališnim predstavama, košarkaškim utakmicama.

Aktivno se bavio sportom. Bio je prvak Zadra u tenisu 1948. g. S liječnicima Klinike Rebro kao turistički biciklist obišao je sve krajeve naše domovine.

Kao saksofonist i violinist svirao je u studentskim danima u zagrebačkim orkestrima lake glazbe.

Aktivni je suradnik časopisa »Kualjski lumin« i organizator niza literarnih večeri. U raznim časopisima objavljuje svoju poeziju i prozu. Posebnu ljubav gajio je prema umjetničkoj fotografiji te je nagrađivan na domaćim i međunarodnim izložbama. Izlagao je na jednoj samostalnoj izložbi u Splitu te na nekoliko kolektivnih. U almanahu »Povijest hrvatske

umjetničke fotografije» spomenut je uz braću Antu i Zvonimira Brkana te Josu Špralju kao predstavnik zadarske škole umjetničke fotografije.

Gorine 2004. izdao je zbirku čakavskih pjesama i umjetničkih fotografija »Litrati« kojom se jako ponosio. Tu se osjeća njegova velika ljubav prema otočanima, njegov posebni odnos s kaljskim ribarima koje je toliko volio. Upijao je samu esenciju otočnog bića i krajolika, mirise, ono šaljivo, peckavo, uz dozu blage ironije što svagda želi relativizirati i životnu radost i njegovu muku.

Bio je odličan pedijatar. Jako je volio djecu i djeca su voljela njega. Roditelji su u njega imali veliko povjerenje. Bio je veliki učitelj. Fascinantna su bila njegova predavanja na skupovima. Daleko od hladnog i odmjerenog izlaganja znanstvenika, govorio bi dinamično, zorno, svoju bi misao predočavao gotovo na rubu drame. Krasila ga je nevjerojatna radna energija i marljivost. Ništa mu nikad nije bilo teško. Nikad nije podigao glas i nikada nije nikoga ogovarao. Imao je nevjerojatni interes za sve novo u pedijatriji, znanosti i životu općenito. Bio je ozbiljan i temeljit čovjek, a opet pun nekog posebnog njemu svojstvenog nadahnuća, koje je plijenilo. Nije kalkulirao, igrao je na prvu loptu, odmah bi kazao ono bitno, nije se dugo zadržavao na jednoj stvari, kretao bi dalje, nosilo ga je to i držalo u stanju neprekidne živosti i mladosti i u kasnim njegovim godinama. To je bila tajna njegove osobnosti, ono perovićevsko u njemu. Imao je nešto dječje u sebi – sklonost čuđenju i divljenju, spontanost. Bio je slobodan čovjek, velik emotivac čista srca, protivnik svih totalitarnih režima. Bio je izuzetno jednostavna, topla, pristupačna, draga osoba, uvijek puna razumijevanja, uvijek nasmiješena, uvijek spremna na razgovor, za dobar savjet, za pomoć, za suradnju. Zadužio je Zadar i mnoge Zadrane koje je liječio, educirao, usmjeravao i pomagao, s kojima je svakodnevno drugovao ne praveći razliku između prijatelja-profesora i akademika, čovjeka s Kalelarge ili ribara iz Kali. Bio je idealan lik sveprisutnog liječnika dobrotovora koji je kružio u usmenom kazivanju njegovih sugrađana svih naraštaja. To se moglo osjetiti na posljednjem ispraćaju kojemu je nazočilo nekoliko tisuća ljudi, na komemoraciji u podružnici Hrvatskoga liječničkog zbora, na hommageu u Kazališnoj kući koji su mu priredili brojni prijatelji, pjesnici, glumci, recitatori, pjevači, klapa i folklorne skupine, na postumno organiziranoj večeri njegove čakavske poezije u atelijeru Benini.

Imao je dug i lijep život u kojem je puno toga napravio i ostavio iza sebe. Pokazao nam je kako treba voljeti svoj posao, ljude, umjetnost.

Neka mu je vječna slava i hvala i neka mu je laka hrvatska gruda.

Darko Radman

Dr. DRAGUTIN KANIŽANEC (20. 10. 1951. – 28. 1. 2007.)

Rođen je 20. listopada 1951. g. u Bjelovaru. Medicinski fakultet završio je i diplomirao 31. siječnja 1978. g.

Zaposlio se u Medicinskom centru Karlovac 10. travnja 1980. g. u Službi hitne medicinske pomoći. U Pneumoftiziološkoj službi zaposlen je od 7. lipnja 1983. g., a već sljedeće godine upućen je na specijalizaciju koju uspješno završava 18. siječnja 1989. g.

Tijekom svog radnog i stručnog vijeka obnašao je mnoge odgovorne i časne dužnosti, pa je tako od 1. rujna 1989. do 31. prosinca 2002. g. bio šef Odsjeka bronhologije u Službi za pneumoftizilogiju, a od 29. ožujka 2005. do 22. siječnja 2006. g. šef Odsjeka za plućne bolesti u Službi za unutarnje bolesti.

Član je Hrvatskoga liječničkog zbora, Hrvatske liječničke komore i Hrvatskoga liječničkog sindikata. Bio je članom Hrvatskog društva pneumoftizijologa. Aktivno je sudjelovao na brojnim stručnim skupovima, kao i na Svibanjskim zdravstvenim danima.

Tijekom 28 godina rada nesebično je pomagao svima koji su mu se obratili za pomoć, a humanost i lakoća s kojom je obavljao taj odgovorni i zahtjevn posao, skromnost i privrženost kolektivu, učinili su ga miljenikom njegovih suradnika i pacijenata. Oni su mu vjerovali i voljeli ga, a on se nadao da će uz njihovu potporu

savladati osobne teškoće koje su mu sve više narušavale zdravlje. Njegova ljudska toplina i senzibilitet ostavili su neizbrisiv trag u svima koji su ga poznavali i s njim surađivali.

Sjećat ćemo ga se s istom privrženosti i ljubavlju kojom nas je i sam obasipao, dijeleći sa svima dobro i zlo.

*Dr M. Zadro-Bahnik
Dr V. Štitić*